

[Socialministeren]

merne løst og får dannet et nyt mønster, som giver bedre muligheder for de rigtige foranstaltninger?

Når fru Aase Olesen skælder lidt ud over, at der ikke er høringssvar med, så vil jeg sige, at jeg mener, at der er stor forskel mellem justitsministerens område og såvel indenrigsministerens som mit område. Når det drejer sig om retsområdet, så er der jo tale om autoritativ rådgivning, der er straffelovrådet, der er retsplejerådet, osv.

Det, vi gør, og det, jeg har gjort i denne situation, er at høre de kommunale organisationer. Det materiale vil socialudvalget naturligvis kunne få, men jeg mener ikke, at det er afgørende for ordførernes holdning til et lovforslag, for det er jo forskellige opfattelser, alt efter om man repræsenterer eksempelvis Kommunernes Landsforening eller man repræsenterer Amtsrådsforeningen.

Jeg vil godt sige meget klart her under førstebehandlingen, at når der ikke er opnået enighed med de kommunale organisationer, er årsagen vel egentlig ganske klar – jeg tror også, at alle godt ved, hvad årsagen er. Det er, at vi laver om på refusionssystemet og laver lidt om på kompetencen. Det kan man næsten ikke forvente at amter og kommuner kan blive enige om.

Under alle omstændigheder ligger det sådan, at Amtsrådsforeningen er enig i grundprincipperne i lovforslaget. Når Kommunernes Landsforening ikke er enig i det, er det, fordi de har den opfattelse, at døgninstitutionsområdet for fremtiden fuldt og helt bør forvaltes af primærkommunerne. Denne opfattelse deler jeg ikke. Jeg mener, at med den struktur, vi har opbygget vort sociale system i i dette samfund, må der være en række opgaver, hvor amterne går ind med et overordnet ansvar, nemlig de opgaver, som en lille kommune ikke selv er i stand til at løse. Derfor er det åbenbart, at jeg ikke har mulighed for at følge Kommunernes Landsforening i ønsket om, at de skulle klare alle foranstaltningerne. Det er såmænd årsagen til, at Kommunernes Landsforening ikke bakker forslaget op, men at Amtsrådsforeningen som sagt i grundprincipperne bakker det op.

Dernæst vil jeg godt sige – det har igen relation til de kommunale organisationers høringssvar – når fru Hanne Severinsen nævner tvivlsspørgsmål, som er opstået i kommunerne i forbindelse med lovforslaget, hvor

nogle har fået den opfattelse, at man ændrer kommunernes kompetence, at det er der ikke noget oplæg til.

Jeg er glad for at få lejlighed til her under førstebehandlingen at præcisere, at kommunernes kompetence til at afgøre, hvilken foranstaltning der er bedst i den givne situation, ændres ikke. Men i det øjeblik vi ændrer på refusionssystemet – her tror jeg, at nøglen ligger til at få en bedre planlægning i amter og kommuner og en bedre koordination mellem amter og kommuner – således at amterne skal dække 50 pct. af udgifterne ved alle døgnforanstaltninger, så er det jo ikke unaturligt, at amterne har indflydelse på visitationen. Man kan ikke sige til et organ i samfundet: I skal dække 50 pct. af udgifterne, men I har ingen indflydelse.

For at sige det meget enkelt: kompetencen til at afgøre foranstaltningen er alene primærkommunens, men når det derefter drejer sig om at finde den rigtige foranstaltning, den rigtige familiepleje eller den rigtige døgninstitution, så foregår det i samarbejde med amterne. Og jeg ved, at amterne er meget åbne over for et system, som tilpasses de lokale forhold, for der er naturligvis forskel mellem Københavns amt og Ringkøbing amt. Jeg mener, det er meget vigtigt, at der bliver lavet samarbejdsløsninger mellem amter og primærkommuner, som passer bedst muligt til de lokale forhold.

Der har også været rejst spørgsmål om forslaget om ligestilling af familiepleje med øvrige døgnforanstaltninger. Herom vil jeg godt præcisere, at regeringen naturligvis fortsat er af den opfattelse, at familiepleje er meget vigtig, men jeg tror, at tiden er løbet fra den bestemmelse i bilstandsloven, hvorefter familiepleje har førsteprioritet. Personlig har jeg den opfattelse, at i mange tilfælde vil familiepleje være bedre efter en periode på en døgninstitution fremfor alternativet, men det afhænger naturligvis af hvert enkelt tilfælde. Det, det drejer sig om her, er, at der er parallelitet mellem foranstaltningerne. Man må finde den løsning, der egner sig bedst til barnet eller den unge i den givne situation. Det er ikke en nedprioritering af familieplejen, men en ligestilling af samtlige døgnforanstaltninger for børn og unge, som anbringes uden for eget hjem.

Hvad angår det særlige afsnit om anbringelse i fængselsurrogater, vil jeg godt sige